

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ - ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 19
ΓΡΑΦΕΙΑ: Πειραιώς 13-Αθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΣΟΓΚΑΣ

ΟΙΚΟΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΗΡ. ΡΕΒΕΖΟΥΛΗΣ

*Εκδόσις—Διαχειρίσις
*Εκδοτικός Οίκος *Ηλίας*
Δ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ - ΣΑΒΒΑΤΟ 13 ΜΑΪΟΥ 1944
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΔΡ. 40000

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

Μιά ωραία σκηνή από το νέο φιλμ της Ούφα «Με τα μάτια της ψυχής», το όποιον θα προβληθή προσεχώς σ' έναν από τους μεγάλους κινηματογράφους τών Αθηνών και στο όποιον πρωταγωνιστούν η Καίτε Γκαίτε, και ο Ρενέ Ντέλγκιν.

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΝΤΡΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΤΤΙΚ

Δ' Την τελευταία φορά είχα, αν δεν απατώμαι, σταματήσει εις το σημείον που χρειαζόμουν λεφτά για να πρωταγωνίσω τή «Μάντρα». Πού να τὰ βρω Τι να κάμω; Φώναξα, λοιπόν, κι' εγώ σαν τόν Δημόσθενη: «Δεί, δει χρημάτων, άνδρες Αθηναίοι!» Και εύτυχως πού, όπως εκείνος, από τάνθηκα στούς Αθηναίους, οι οποίοι ήσαν ανέκαθεν και είναι πάντοτε οι δλιγώτερο φιλάργυροι από όλους τους άλλους Έλληνες και οι πειο άνοιχοχέρηδες για να σου δανείσουν χρήματα προκειμένου να κάμης κάτι ωφέλιμο σε όλους και ως είναι ιδιαιτέρως ωφέλιμο τόν Έαυτό σου. Μάλιστα δε όταν ξέρουν ότι είσαι και σού Αθηναίος και δεν θά τού τὰ σκάσης.

Βρέθηκαν, στην κατάλληλη στιγμή, δύο, τρεις Αθηναίοι υποχρεωτικοί και άνθρωποι που αγαπούσαν το θέατρο και την Τέχνη που με βοήθησαν σ' αυτήν την περίσταση και ίδου υπό ποιες συνθήκες. Καθόμουνά κάποιον βράδυ σ' ένα από τὰ αναριθμητά, την εποχή εκείνη, καφεενάκια της παραλλας τού Νέου Φαλήρου που έγραφαν σχεδόν όλα απ' έξω με χτυπητά γράμματα «Καφεζυθεσιατόριον και Ζαχαροπλαστειον» και ρουφούσα το πρώτο συνθετικό της ατελείωτης επιγραφής, δηλαδή το καφέ μου. Περιεργαζόμουν μηχανικά τους γύρω μου θαμώνες για να ιδώ αν ή ποικιλία αυτών που έπιναν ή έτρωγαν έδικαίωνε κάπως την ποικιλία τών λέξεων της προσωνομίας τού καταστήματος, ένω κατά βάθος έρέμβαζα στο προσεχές άνοιγμα της «Μάντρας» που σκάλωνε στο πρώτο σκαλί τὰ χροιάτα. Πίω μου μιά συντροφιά συζητούσε μεγαλοφώνως. Σε μιά ώριση στιγμή, σαν να μου φάνηκε, ότι κάποια βραχνή όσο και συμπαθητική φωνή μου ήταν γνωστή. Δεν πρόφθασα

να γυρίσω να ιδώ και ή ίδια φωνή μου λέει: «Γεια σου, Αττίκ! Δέ στρίβεις την καρτέκλα σου να είμεθα μιά παρέα;» Δεν είχα απαντήσει. Ήταν ο μακαρίτης ο Γιώργος ο Κατραμής. Πού να συχωρεθής ή ψυχούλα του. Η καλή του ή ψυχή. Τού χρυσού αυτού ανθρώπου, στον οποίο χρωστώ και το όλλιο χρυσίον που μου χρειαζότανε για τόν άνοιγμα της «Μάντρας». Και ποιός παλιός Αθηναίος δε θυμάται τόν Κατραμή που ήταν ανώτερος υπάλληλος στους σιδηροδρόμους ΣΠΑΠ. και άνακατευτόταν πάντα με (Συνέχεια στην 3η σελίδα)

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΜΠΟΓΡΗ

«Έτυχε ποτέ ν' άνακατευθήτε με την έκδοση περιοδικού ή έφημερίδος; Θά διαπιστώσετε πως είναι μιά θλιβερή περιπέτεια ή εξασφάλισις της συνεργασίας. Ο ένας είναι πρόθυμος να θυσιασθή για σας, να γιομίση μόνος τις στήλες τού έντύπου σας με πρωτότυπη και ένδιαφέρουσα ύλη, να στηρίξη σαν Άτλας τó φύλλο σας. Περιμένετε, ύστερα απ' όλα αυτά, τó κομματάκι που τού γυρέψατε μά...δεν έρχεται ποτέ, ούτε πρόκειται νάρθη στον αιώνα τόν άπαντα. Ο άλλος σας υποδέχεται με ύφος παληού μονάρχου της Ανατολής. Είναι συνήθως ο φασισμένος, ο «Μαίτρ», που έχει επιφυλάξεις, που περιμένει να δη τó πρώτο φύλλο κτλ. Σας έρχεται να τού φέρετε τó καλαμάρι στο κεφάλι, να τού φωνάζετε: «Ξέρω πως είσαι ένα στιμένο λεμόνι, πως δεν έχεις τίποτε άλλο πιά να μου δώσης από μιά υπογραφή που την έχει συνηθισή ο κόσμος, έπειδή τή βλέπει τυπωμένη χρόνια όλάκερα». Μά δε σε συμφέρει να τόν κάνης έχθρο—είναι μικρός ο τόπος μας και φτωχός σε λουλούδια ο κήπος της πνευματικής μας ζωής—για τόν τόν ευχαριστείς και φεύγεις. Ο τρίτος σε υποβάλλει σε μιά εξαντλητική άνακριση για τή ζητήματα έντελώς άσχετα με τόν σκοπό της έπισκέψέως σου. «Πού τὰ βρήκες τὰ λεφτά;» «Γιατί τὰ χάλασες με την Άννα;» «Παντρεύτηκε ο άδελφός σου;» και στο τέλος σου άναγγέλει πως είναι κλεισμένος με τόν Α έκδοτή και δεν μπορεί να σου δώση γραμμή. Είναι άλλοι τέλος, που προσβάλλονται από αιφνιδιαστικό ένθουσιασμό, που σε φιλοούν, σε άγκαλιάζουν, γιατί «πέφτει στο δρόμο τους τó όργανο που γυρεύανε να εκδηλωθούν», άλλοι, που έννοούν να σου στάξουν την άμφιβολία και τó δηλητήριο μέσα στην ψυχή σου «είναι άδύνατο να πίσση τó φύλλο σου με τις σημερινές συνθήκες» ή «θά φάς άδικα τὰ κεφάλαιά σου και θά ρεζιλευθής», που φτάνεις στο σημείο να συχαίνε (Συνέχεια στην 3ην σελίδα)

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Η Βασίλισσα της Τζάζ ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ή όποια θά εμφανισθή στο Θέατρο Έρμη με την έπιθεώρησι τού Δ. Γιαννουκάκη «Ταξείδια στην Ελλάδα». Η ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ στο πλάι τού μαέστρου και συνθέτου Γ. Μυρογιάννη θά λανσάρη ωραιότατα νέα τραγούδια που θά σημειώσουν άσφαλώς μεγάλο «σευζέ».

Η ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ ΜΑΣ

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Δεν υπάρχει λοιπόν, πιά άχαιριστο έπάγγελμα απ' τó έπάγγελμα τού ήθοποιού. Τά λίγα ευτυχισμένα χρόνια της ζωής του, που τὰ ζή κάτω απ' τó έκτυπωτικό φώς τών προβολέων, περνάνε τόσο γρήγορα, όσο γρήγορα περνάει ένα ωραίο καλοκαιριάτικο όνειρο. Και ύστερα, όταν τὰ φώτα της ράμπας σβήσουνε γ' αυτόν όριστικώς, κι' όταν ή βαρειά βελούδινη αύλαία πέση για τελευταία φορά μπροστά του, άκολουθούν άλλα χρόνια, χρόνια πικρά, χρόνια άπογοητεύσεως, χρόνια θλιμμένα. Ο δικηγόρος, ο γιατρός, ο μη

χανικός, προκειμένου να κάνουν την έπιστήμη τους έπάγγελμα, δίνουν—γιά μιά μόνον φορά στη ζωή τους—εξετάσεις, και αν πετύχουν, πέτυχαν. Αν δεν πετύχουν, όμως δεν χάλασε ο κόσμος! Κανείς δεν τούς έμποδίζει να μελετήσουν με την άνεσι τους, να προπαρασκευασθούν, όπως αυτό νομίζουν καλύτερα και να τόν ξαναδώσουν εξετάσεις, διά δεύτεραν, διά τρίτην, διά τετάρτην φοράν, έως ότου, τέλος πάντων, πετύχουν. Ο ήθοποιός όμως είναι άναγκασμένος, ο δυστυχής, να δινή κάθε βράδυ εξετάσεις, και να πετυχαίνη κάθε βράδυ.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΩΤΟΥ ΚΛΗΜΗ

Με τó άνοιγμα της αλλαγής τού θεάτρου Κυβέλης τó 1912, δεν έκρίνετο μόνον τó έργο «Μπλόφες», τού πρωτοσημαντικού θεατρικού συγγραφέα κ. Θ. Συναδίνου. Χάραζε ή άδηγη μεστή θεατρική σταδιοδρομία, μ' εύγενείς καλλιτεχνικές φιλοδοξίες κι' άγνοιά ειλικρινούς πόθους, για τήν καρποφορία τού δοκιμασθέντος συγγραφικού του ταλέντου. Ψάχνοντας για τήν διακονία της θεατρικής Τέχνης, έπειτα από σκληρές κι' έπιτυχημένες δημοσιογραφικές του έπιτυχίες πλάι στο βετεράνο και θμελιωτή της δημοσιογραφίας στην Ελλάδα, τó Βλάση Γαβριηλίδη. Στην έφημερίδα του, τήν «Ακρόπολις», συντάκτης στην αρχή, άρχισυντάκτης δευτέρας, μαθήτευσε κοντά στο πύξαστρο και λαμπικαρυσμένο μυαλό, που έχει μέχρι τὰ σήμερα, να έπιδείξει ή διανόησι τού τόπου μας. Τó κύκλο της συνεργασίας του με τόν Γαβριηλίδη, τόν έκλεισε με τόν πύξαστρο έπιτυχημένο τρόπο. Έδιάλεξε για συντρόφισσα της ζωής του τήν κόρη του, που μέχρι σήμερα, γεμίζει με χαρά τó ήσυχο σπιτικό του. Ένας γιός ήλθε να συμπληρώσει τήν ευτυχία του. Μέσα στο άκύμαστο αυτό οικογενειακό περι-

βάλλον, ο Θ. Συναδίνος, έπι τριάντα χρόνια, σκέπτεται, άσχολεϊται και δουλεύει, με σύστημα και φανατισμό, για τήν πραγματοποίησι των όνείρων του και των δραματικών του, που είναι τó θέατρο. Τó θέατρο είναι ή ψυχική του λαχτάρα. Τó θέατρο, είναι ο σκοπός της πνευματικής του διαρρέσης. Τó θέατρο, είναι τó ιδανικό του—τó Ινδαμά του Τό άγάπης, όπως αγαπάει ή χαροκαμένη μάνα τó μοναχογιό της. Και τó θέατρο δεν τόν άπογοητεύσε. Τού χάρισε τιμές και χαρές, που δικαιωματικά τού άνήκουν. Η εταιρεία τών Έλλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, της όποιας από χρόνια προΐσταται, άξιως ποσέδρος της, που γιόρτασε τó 1942 στο θέατρο Κοτοπούλη, τή τριαντάχρονα της θεατρικής καλλιτεχνικής τού ζωής, πρόσφερε τόν άπαιτούμενο φόρο τιμής στον έκλεκτό τού έταίρου και τόνιοσ διά τού στόματος τών κ.κ. Γρηγ. Ξενοπούλου και Γιάννη Σιδέρη, τήν πολύτιμη και σπουδαία συμβολή τού Θ. Συναδίνου στην ανάπτυξι και τήν εξέλιξι τού Νεοελληνικού μας θεάτρου. Η ελληνική σκηνή, γνώρισε θριαμβευτικές έπιτυχίες με τὰ παι-

ζόμενα 35 έργα του από τούς διαφόρους θιάσους. Ο «Καραγκιόζης», που μεταφράση σε 4 γλώσσες, Άγγλικά, Γαλλικά, Ιταλικά και Ουγγρικά, άποτελει θέατρο ίδιων, πρότυπο για τó θέατρό μας. Και ή «Κοσμική Κίνησις», σταθμην διά τήν θεμελίωσι της κωμωδίας, όπως ή «Νυχτερίδα» τού Στραύου, άπέτελες σταθμην διά τó είδος της. Ο Συναδίνος, γράφει συνεχώς και αισθάνεται δλο νειάτα στην ψυχή του. Μού τó έκμυστηρεύθη, κάποτε στο γραφείο του, που μού διάβαζε άποσπάσματα από διάφορα ανέκδοτα θεατρικά του έργα. Και δεν είναι λίγα. Τó «Άγρίμι», «Στό νησι τών καλών ανθρώπων», «Έδώ Κύριοι έλέπτετε», σατυρικό δράμα, «Τó τραγούδι της ζωής», «Λάμπρο γουόθ», ήμνος στη δουλειά, «Ναι και όχι», «Δαυίδ και Γολιάθ», μουσική κωμωδία, «Κυνηγώντας τόν Έρωτα», «Ο δόσσια», για θέατρο με στίχους τού Όμηρου, και «Σπίτι μου, Σπίτάκι μου», δράμα, για ν' άγαπήσουμε τή Γη. Ο Συναδίνος, από χρόνια προΐσταται της Δραματικής Σχολής τού (Συνέχεια στην 2η σελίδα)

«Αλλοίμονο του άν άποτύχη, έστω και για μιά μόνον φορά. Τó κοινόν—τó ίδιο κοινόν που τόν χειροκροτούσε χτές έξολλο από ένθουσιασμό—είναι ίκανό σήμερα να τόν σφυρίξη, να τόν άποδοκιμάση και να τόν πικράνη κατά τόν πλέον απάνθρωπον τρόπον. Ήθελε ένα χειροπιαστό παράδειγμα; Πρό καιρού σ' ένα Παρισινό πεζοδρομίο βρέθηκε νεκρή μιά παλιά και λησμονημένη δόξα τού Θεάτρου: Η Κλάρα Μπαρρό, που ήταν άλλοτε ή πρώτη σοπράνο της Γαλλικής Όπερας! Η σχετική είδησις μās πληροφορούσε, διά τó περίεργον τού πράγματος, ότι Ήγεμόνες, όπως ο Μανουήλ της Πορτογαλίας, συνθέται όπως ο Ραβέλ και κροΐσει όπως ο βαρώνος Ρότσιλδ είχαν ξετρελλαθής με τήν όμορφιά και τó τραγούδι της και είχαν καταθέσει πρό τών ποδών της τήν καρδιά τους μαζί με τήν περιουσία τους. Ένα όμως χρονόγημα της κατέστρεψε τήν φωνή, κι' ή καυμένη ή Κλάρα λησμονήθηκε, δυστυχώς, γίνηκε άλκοολική, και τέλος, προχθές βρέθηκε νεκρή σε κάποιο Παρισινό πεζοδρομίο, μ' ένα άδειο μπουκάλι κονιάκ στα ευλασμένα της χέρια. Γι' αυτήν, που μ' ένα μόνο λυγμό της κατάρθανε άλλοτε να γεμίξη με δάκρυα δύο χιλιάδες ζευγάρια μάτια θεατών, δεν βρέθηκε κανείς τώρα να κλάψη. Και (Συνέχεια στην 3ην σελίδα)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

[Συνέχεια εκ της 1ης σελίδος]
σαι τον εαυτό σου γιατί καταπίστηκες με μία τέτοια δουλειά και ή τὰ πετάς ή, αν δέν είναι εύκολο να σταματήσεις άμέσως τή μηχανή που έβανες σε κίνηση, κλίνεις τὰ μάτια σου και πέρνεις ότι βρίσκεται στην πιάτσα... Και μοιραίο είναι να πέσης στο χιλοειπωμένο, στην βιομηχανία, στην ρουτίνα...

Όλα αυτά τὰ έχω ύποστη γιατί είχα κι' έγώ τήν πετριά στα νειάτα μου να βγάλω έφημερίδα και περιοδικά. Μου έπεφύλασε όμως ή μοίρα να τὰ ξαναύποστώ, όχι γιατί θέλησα να βγάλω καινούργιο έντυπο—στην σημερινή μάλιστα έποχή που ή τιμή του χαρτιού έχει φθάσει σε άστρονομικούς αριθμούς!—άλλά για κάποιο μικτό θεατρικό συγκρότημα που με παρακάλεσε στενός μου φίλος να τον βοηθήσω στην καλλιτεχνική του διεύθυνση.

"Έκανα κι' έγώ κρούσεις δεξιά και άριστερά για να έξασφαλίσω συνεργασία και σās όμολογώ πώς κόντευα να τρελλαθώ. Γιατί σήμερα δέν είναι, όπως άλλοτε που είχες ν' αντιμετώπισης μόνους τους συγγραφείς και τους μουσουργούς. Σήμερα έχεις ν' αντιμετώπισης και καινούργια φρούτα. Τά συγκροτήματα των συγγραφέων, τά συγκροτήματα των μουσουργών και τά συγκροτήματα των συγγραφέων και μουσουργών. Θα προσπαθήσω να σās έξηγήσω τι σημαίνουν αυτά τὰ κορακίστικα. Μαζεύονται τέσσερες πέντε συγγραφείς «κομψογράφοι», «εϋθυμογράφοι», «σατυρογράφοι» δέν ξέρω τι διάβολο ά κόμα ως «γράφοι» και «πηγνύουν» ένα συγκρότημα. Το ίδιο και οι μουσικοί. «Οι «ταγκογράφοι», οι «ρωμαντζογράφοι», οι «μπαλλετογράφοι» κάνουν κι' αυτοί άλλο συγκρότημα.

Και τὰ συγκροτήματα αυτά αναλαμβάνουν διά συμβολαίων τρομεράς ύποχρεώσεως, Φερ' είπειν. Να λανσάρουν τήν Νταίζυ, τήν Νίτσα, τόν Θάνο. Να δώσουν σκληρή μάχη για να επιβάλουν στο κοινό τώ «πελιτιαμένο δέκτρο» γιά να καταδείξουν τις «καινούργιες πνευματικές τάσεις» (Συνέχεια εις τήν 4η σελίδα)

Κινηματογραφικά

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΘΘΟΝΗΣ

ΒΙΚΤΩΡ ΝΤΕ ΚΟΒΑ

Τού κ. ΝΑΠ. ΜΙΡΑΜΠΙΤΑ

Βασιληά περισσότερο τολμηρό τή φορά αυτή και τόν ζητούσε να δεχθί τήν παραίτησί του γιά να μπορέση να μπη στην 'Ακαδημία Καλών Τεχνών. Διά νά ύποστηρίξει καλύτερα τήν αίτησί του έστειλε μαζί και μερικά έργα του και πάλι ήταν τυχερός, γιάτι σε λίγες μέρες γίνονταν δεκτός στην 'Ακαδημία

Καλών Τεχνών. 'Εν τώ μεταξύ τώ θέατρο τόν ετράβηξε και άρχισε να ύποδύεται μικρούς ρόλους στην άρχή μέχρις ότου κατώρθωσε να επιβληθί με τώ έξαιρετικό του ταλέντο. 'Ο κινηματογράφος τόν τράβηξε κατόπιν και όπως όνειμένετο άνεδείχθη και στην έβδόμη τέχνη μεταξύ τών καλλιτέρων. 'Ο Βίκτωρ ντέ Κόβα με δύο λέξεις είναι ένας πολυσύνθετος καλλιτέχνης. Δέν παίζει μόνο συχνά στο θέατρο και στον κινηματογράφο και δέν αναλαμβάνει τήν σκηνοθεσία θεατρικών και κινηματογραφικών έργων, αλλά στις ελεύθερες ώρες του ζωγραφίζει, έκθέτων μάλιστα και τους πίνακες και τὰ σχέδιά του. 'Εκτός όμως αυτόν βρίσκει και τόν καιρό γιά να γράφη τὰ ποιημάτα του (πολύ καλά μάλιστα) και να συγγράφη βιβλία και να δίνη διαλέξεις. Τέλος διευθύνει δύο θέατρα πρόζας στο Κουρφύρστενταμ. Τώρα εις τώ άτελιέ τής Μπερλίν Φιλμ γυρίζει τώ φιλμ «'Ο κλέφτης τών έκατομμυρίων».

ΝΑΠ. ΜΙΡΑΜΠΙΤΑΣ

'Η Τζατζόπληκτη 'Αθήνα

Τ Ζ Α Ζ

Τού κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Είνε περίεργο και άνεξήγητο τώ πώς κατώρθωσε ή τζάζ νά επιβληθί και να κυριαρχή στην τόπο μας, έκτοπίζοντας τους παληούς άργους ρυθμούς που μάς έγαλούχησαν τόσες γενεές.

'Ενωώ τώ γρήγορο και νευρικό ρυθμό τής τζάζ, που έρχεται σε τέλεια αντίθεσι με τώ ράθυμο χαρακτήρα του 'Ελληνοσ. Γιατί ό 'Ελληνας έχει συνειθίσει να ρυθμίζει τή ζωή του στον άργο και τεμπέλικό ρυθμό τού «γιαβάς-γιαβάς». Οι σοφοί λένε πώς φταίει τώ κλίμα, πώς φταίει ό γλυκός ήλιος που κάνει τώ αίμα μας πετιμέζι.

Φαίνεται πώς έχουν δικήν. 'Ας μη ξεχνάμε πώς είμαστε κατά τώ ήμισυ εύρωπαίοι και κατά τώ ήμισυ άνατολίτες. 'Ο βιαστικός, ό νευρικός και ό διαρκώς άνήσυχος τύπος του βορειευρωπαίου, είναι σπάνιος στον τόπο μας. Τή δουλειά μας τήν κάνουμε άργα. Για να σηκώσουμε κάτι που μάς έπεσε, τώ σκεπτόμαστε. Στο ρχντεβού μας πάμε μισή ώρα μετά τήν ώρισμένη. Στο δρόμο χαζεύουμε κυττάζοντας τις βιτρίνες. Και τις ώρες που μάς περισσεύουν τις εοδεύουμε συνήθως στο καφενεύο, εξαπλωμένοι σε τέσσερες καρέκλες, με τή συζήτησι, τώ «τρικ-τράκ» τού ταβλιού, ή με τώ άτέλειωτο βύθισμα σ' ένα είδος νάρκης, κάποτε μάλιστα και με τή συνόδεσι του ναργιλέ. 'Ολα γιαβάς γιαβάς. Και, εξαφνικά, ξετρελλαίνουμε με τή τζάζ...

'Αλλά τζάζ θά πη νεύρα, ξετίναγμα, σπαθίς στον οργανισμό, ρυθμός που θυμίζει έπέλασι ίππικού. κινητήρα άεροπλάνου, αίμα που τρέχει με πεντακόσια χιλιόμετρα τήν ώρα. Κάτι που παίζει γροθίς με τόν εκ παραδόσεως χαρακτήρα μας. Και όμως. 'Ενώ αυτός ό ρυθμός έπρεπε να μάς άφήση άδιάφορους και ν' αναχωρήση άπρακτος από τή χώρα μας, μάς έπεβλήθη, μάς αιχμαλώτισε, μάς σήκωσε από τις τέσσερες καρέκλες, μάς έβαλε φτερά στα πόδια, μάς έξύπνησε τὰ αίματα.

'Εγίναμε άλλοι άνθρωποι. Κι' ένω σ' άλλες, περασμένες εποχές, ακούγαμε οποιαδήποτε μουσική που ταίριαζε στο χαρακτήρα μας, βιδωμένοι στην καρέκλα, μισοκοιμισμένοι σαν να μάς νανούριζαν, τώρα, μόλις οι πρώτοι ρυθμοί τής τζάζ προσβάλλουν τήν άκοή μας, πεταγόμεστε σαν καλοκορντισμένα έλατήρια, και, αν δέν έχουμε νιάμα πρόχειρη να χορέψουμε ή δέν τώ έπιτρέπει ό χώρος, βροντάμε τὰ πόδια μας στο χρόνο, κουνιόμαστε (Συνέχεια στην 4η σελίδα)

'Ελληνικές Κινηματογραφικές Δημιουργίες

“ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ”

Κριτικό σημείωμα τού κ. ΑΛΕΚΟΥ Κ. ΜΑΛΗ

'Επί τέλους, μπορούμε και μεις να χειροκροτήσουμε τή νέα δημιουργία τής Νόβακ Φιλμς—Α.Ε. 'Ωρίων «Χειροκροτήματα» που προβάλλεται στο «Ρέξ» από τήν παρελθούσα έβδομάδα με τόση έπιτυχία.

Χωρίς να έχουμε σκοπό να παρασυρθώμε από άδικαιολόγητους ένθουσιασμούς, ούτε να σκορπίσουμε ύποκριτικούς έπαίνους άποσιωπώντας τὰ τυχόν έλαττώματα, έχουμε καθήκον να τονίσουμε με έθνική υπερηφάνεια ότι τὰ «Χειροκροτήματα» θά δώσουν τήν εύκαιρία στην 'Ελληνική κινηματογραφία να προχωρήση γιά τήν κατάκτησι τής θέσεως που τής αξίζει στην εύρωπαϊκή παραγωγή. Και πρώτα-πρώτα άς άρχίσουμε από τήν σκηνοθεσία του φιλμ.

Οι σκηνές τών «Χειροκροτημάτων» βαλμένες με πολύ γούστο Ιδίως τὰ double tirages, ή κίνησις τών ήθοποιών μετρημένη, έδινε άμέσως τήν έντύπωση πώς ύπρχε παντού ή εύσυνείδητη έργασία του σκηνοθέτη. 'Ο κ. Γ. Τζαβέλλας, ό όποιος είναι και ό δημιουργός του σεναρίου, είναι ένα πολύτιμο στοιχείο γιά τήν κινηματογραφία 'Η φωνολογία από γενικής άπόψεως ήταν πολύ καλή. 'Η δλη φωτογραφία του φιλμ πολύ καθαρή άν ληφθούν ύπ' όψει ή σημερινές δύσκολες συνθήκες.

Και ή ήθοποιία; Αυτή ήταν τώ κορύφωμα τής έπιτυχίας. 'Ο 'Αττικ άναντίρρητα είναι με γάλος καλλιτέχνης που μάς άπέδειξε πώς γιά αυτόν ό κινηματογράφος δέν έχει κανένα μυστικό.

'Η άπόδοσις του δέν ήταν άπλως έξαιρετική ήταν πραγματικά άριστουργηματική. 'Ο Δημήτρης Χόρν διαρκώς έξελισσόμενος είναι μοναδικός ζέν-πρεμιέ του κινηματογράφου μας.

'Η πρωταγωνίστρια δίνισ Ζινέτ Λακάξ είναι μία μεγάλη άρτίστα που συγκεντρώνει όλα τὰ προσόντα, και θά άποτελέση σημαντικό κεφάλαιο γιά τήν 'Ελληνική κινηματογραφία.

'Η άπαράμιλλη χάρις της και ή φυσικότητα με τήν όποια παίζει τήν κατατάσσουν χωρίς ύπερβολή άνάμεσα στις μεγάλες πρωταγωνίστριες του κινηματογράφου.

'Ο κ Νίκος Βλαχόπουλος ήταν θαυμάσιος, που μπορούμε να πούμε σαν εύρωπαίος άρτίστας στον ρόλο του.

'Η Τζέννη Σταυροπούλου—είναι άξιο να τονισθί—ήταν περίφημη και έπαιξε με τή μεγαλύτερη άνεσι τόν ώραίο ρόλο της.

'Απέδειξε πώς έχει πολλά προσόντα γιά (Συνέχεια στην 4η σελίδα)

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ

(Συνέχεια εκ της 1ης Σελίδος)

κηδεύτηκε σαν άλήτισσα, χωρίς ούτε ένα μπουκετάκι μαγαμένους μενεξέδες, ή Κλάρα Μπαρβώ—πρώτη σοπράνο τής Γαλλικής 'Οπερας—πού τώ καμαρίνι της, άλλοτε, ήταν πλημμυρισμένο από τὰ πιό άκριβά και τὰ πιό σπάνια λουλούδια, κι' οι θαυμασται περιέμεναν σειρά έξω άπ' τήν πόρτα της γιά να κατορθώσουν να τής προσφέρουν τις πολυτελείς λουλουδένιες εκφράσεις του θαυμασμού τών.

Οι ζωγράφοι, οι γλύπται, οι ποιητές, οι συγγραφείς, κι' όλοι τέλος πάντων, οι καλλιτέχνες, έχουν παρηγοριά στα γηρατειά τους τ' άγάλματα, τους πίνακες, τους στίχους και τὰ βιβλία τους, που δέν μπορεί να τούς τὰ σκοτώση ό χρόνος και να τὰ θάψη στη λησμονία. Τά βλέπουν, τὰ θαυμάζουν, τὰ πιάνουν, τὰ χαϊδεύουν—γιάτι είναι όλα πράγματα χειροπιαστά—κι' άκούνε, και στα τελευταία χρόνια τής ζωής τους ακόμα, εκφράσεις θαυμασμού γιά αυτό που δημιούργησαν στα νειάτα τους.

Τί μένει όμως άπ' τήν τέχνη του ήθοποιού, έκτός άπ' τήν άνάμνησι τών χειροκροτημάτων; Τίποτα. 'Απολύτως τίποτα. Κάθε βράδυ δημιουργεί κάτι που δέν ύπάχει τώ άλλο πρωί. Και τέλος, κάποια θλιβερή νύχτα, όταν σβύσουν και τὰ τελευταία φώτα τής ράμπας, σβίνει γιά πάντα και τώ άστρο του, που κάποτε είχε θαμπώσει τώ ζοινόν.

Γι' αυτό—άφου δέν μπορεί να γίνη τίποτ' άλλο—χειροκροτήστε όσο μπορείτε δυνατότερα, τους ήρωας αυτούς τής κοινίας, δείξτε τους τήν άγάπη σας και τόν θαυμασμό σας όσο μπορείτε πιό τρυφερά και πιό έγχαρδια γιάτι—άλλοίμονο—αυτό είναι σήμερα τώ μόνο τους κέρδος κι' αυτό θά είναι αύριο ή μόνη τους άνάμνησις.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Τώ Κυριακάτικο πρωινό Κώστα Κοφινιώτη

Τήν Κυριακήν 14 Μαΐου και ώραν 10 και 30 π. μ. δίδεται εις τόν Κρόνον (Πλατ. 'Ομονοίας) τώ Κυριακάτικο πρωινό του κ. Κώστα Κοφινιώτη.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Διευθυντής:

Β. ΛΟΓΟΘΕΤΙΑΔΗΣ

Καθημερινώς:

'Η περίφημη κωμωδία του ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΦΙΛΗΣΤΕ ΜΕ

Παίζουν:

ΒΑΣ. ΛΟΓΟΘΕΤΙΑΔΗΣ ΡΙΤΑ ΜΥΡΑΤ ΓΙΑΝ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ ΧΡ. ΤΣΑΓΑΝΕΑΣ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Τήν Παρασκευήν 12 Μαΐου τού μοναδικού στο κέντρο τής 'Αθήνας ΚΗΠΟΥ

ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΪΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

“ΜΕΝΤΙΤΕΡΑΝΙΑ,,

'Οδός ΚΙΑΦΑΣ 15 — (πάροδος 'Ακαδημίας) ('Εναντι Ζωοδόχου Πηγής)

ΓΟΥΝΑΡΗΣ - ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗΣ - ΜΠΕΜΠΗΣ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΜΑΝΤΡΑ

[Συνέχεια εκ της 1ης σελίδος]
θέατρα και θιάσους; 'Εγώ, θαρρώ πώς τόν βλέπω. Παχουλό, έπιβλητικό, ροδοκόκκινο και γελαστό έτοιμο πάντα να σε έξυπηρετήση, να σου πη έναν καλό λόγο ή ένα καλαμπούρι. «Κλέων!» μου λέει «Νά σου συστήσω δυό καλούς μου φίλους και θαυμαστάς τών τραγουδιών σου. 'Ο κ. 'Αριανούτσος, ό έργοστασιάρχης, που έχει καπελώση ως τώρα όλους τους 'Αθηναίους έκτός από σένα, και από δώ, ό κ. Βούλγαρης, ό διευθυντής τής διαφημιστικής εταιρείας «Ζωή», που μόνο εσένα δέν έχει διαφημίσει».

ΑΤΤΙΚ

['Ακολουθεί]

Σαλόني του καλού κόσμου

Εξυπηρετήσεις ύποδειγματική

Νούμερα πρωτοφανή!!!

Ορχήστρα θαύμα και όνειρο!

Υπέροχη βραδυά περνάτε στό...

ΣΕ-ΝΟΥ

ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ ΑΡ. 3-ΤΗΛ. 53-183

